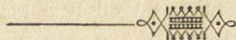

неправда, што са прѣтърѣбли, би обезпечила покровителство, били уловени, и въ най-насната видѣлина на деньтъ, подъ насното и засмѣното небо, хладнокрѣвно са били посѣчени, и главити имъ са нахвърлени на единъ купъ и са оставени да гниатъ.

Г-нъ Дизраели не ималъ право, когато остроумно не казалъ, че турцити обикновенно свършоватъ тѣхната свръзка съ людѣти, што наднагъ въ рѣдѣтъ имъ, съ единъ по-експедитивенъ начинъ отъ колгото съ затваряне то имъ. — Така и направили. — Г-нъ Дизраели не ималъ право. — Въ врѣмето, когато той правилъ таа остроумна бѣлѣжка, тия млади момѣ са вече лежали тамъ отъ нѣколко дни.

РАПОРТЪ НА Г-НА СКАЙЛЕРА ЗА КЛАНІЕТО ВЪ БЪЛГАРИА, ОТПРАВЕНЪ ДО
ПОЧТЕНИЙ ХОРАСА МАЙНЕРА, ПРАТЕНИКЪ НА СЪЕДИНЕНИИ ТИ ДРЪЖАВИ
ВЪ ЦАРИГРАДЪ, НА $\frac{8}{20}$ НОИЕМ. 1876.

Като заминахъ, на 23-й юлій, отъ Цариградъ, останахъ единъ день въ Одринъ, отъ дѣто тутакси заминахъ за Пловдивъ, срѣдоточие то на размирени ти области въ България. Откакъ обидохъ много села въ Пловдивската областъ, отъ тамъ заминахъ въ селата Гамболски и Сливненски; послѣ прѣминахъ Стара-планина и обидохъ областити Търновска, Габровска и Севлиевска, и отъ тамъ завъртѣхъ за Одринъ прѣзь Шипка, Казанлъкъ, Загора и Чърпанъ, отъ дѣто се завърнахъ въ Цариградъ на 17/29 августъ.

Кога ходѣхъ по селата, всекога ме придружаваха по двѣ заптиета. Турската власть не скланнаше да зимахъ по-малко заптиета съ мене. Тиа ми даваше отъ 5 до 10 заптиета и ме неоставеше да пътовамъ самъ, като казоваше, че заптиетата са отговорни за моята безопасность и, че така го изискова приличие то. Заптиетата не ми трѣбоваха да ми показватъ пътътъ, и опше повече не ми трѣбоваха да ме пазетъ, като знаяхъ, че при една малка опасность ште ме оставетъ самъ.

Азъ отдавахъ на властѣта приличната почетъ, гледахъ да изпълнавамъ всички ти формалности, посѣштавахъ правителствени ти домове; нъ отбѣгновахъ да ходна въ турски къштя, та да мога свободно да влизамъ въ българскити къштя. Така съшто нерачихъ да имамъ и почетна стража прѣдъ вратата на къштата, въ която живѣяхъ.

Мене ме придружаваше единъ младъ Българинъ съ доста добро въспитание, Г-нъ Петръ Димитровъ, който знаеше турскій и английскій.

Азъ познавахъ доста български, та разбирахъ, што се говореше, и можахъ да прѣгледовамъ писаното, што ми се даваше. Освѣнь това, въ всичко то си пътоване имахъ съ себе си по единъ двама Арменци и Гръци за турскій и за гръцкій езикъ.

Азъ често имахъ голѣми прѣчки, доелѣ да хвана истината на работата, и тиа прѣчки по нѣкога излизаха едно отъ турската власть, и друго, отъ страховашието на Българе ти, и най-послѣ отъ самата работа,